

Danuta Kwapiszewska

Danuta Kwapiszewska, córka malarki Julii Kwapiszewskiej, urodziła się 6 czerwca 1922 roku w Warszawie. Była wszechstronną artystką w każdym tego słowa znaczeniu. Jednak przede wszystkim była wrażliwą choreografką, solistką i inicjatorką recitali *Taniec Jednością Miejsca*. Zajmowała się również rzeźbą, kostiumografią, malarstwem i grafiką. Dzieciństwo spędziła na warszawskim Mokotowie w luksusowej kamienicy Concordia. Nad rozwojem artystycznym Danuty pieczę sprawowała jej matka, która konsekwentnie od najmłodszych lat wzbudzała w niej wszechstronne zamiłowanie do sztuki. Jako trzynastolatka rozpoczęła kształcenie w Prywatnej Szkole Tańca Artystycznego i Gimnastyki Rytmicznej Ruth Sorel i tam, pod czujnym okiem założycielki, rozpoczęła karierę tancerki-solistki. W 1939 roku zdobyła pierwszą nagrodę za taniec plastyczny na International Concours de Danse w Brukseli. W czasie okupacji była uczennicą wybitnego profesora baletu klasycznego Zygmunta Dąbrowskiego. Po wojnie artystka pracowała jako solistka-choreografka w licznych teatrach dramatycznych, m.in. w Teatrze Groteska i Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie. Od 1948 do 1953 roku studiowała na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie i w Warszawie. Po studiach artystka dalej się rozwijała, stale poszerzając swój repertuar postaci i tańcząc w coraz to liczniejszych teatrach. Niestety, w 1972 roku jej błyskotliwą karierę przerwała ciężka kontuzja stawu biodrowego, która spowodowała, że artystka była zmuszona do porzucenia kariery primabaleriny.

Danuta nie zrezygnowała jednak ze sztuki. Początkowo zwróciła się ku malarstwu akwarelowemu, podążając śladami matki. Dostyc szybko zauważyła, że pejzaże nie potrafiły zrekompensować jej braku ruchu. Powracając do wspomnień z dzieciństwa, kiedy to lepiła figurki baletnic i królewiczów, zaczęła rzeźbić i uczyć tańca. Jej dzieci, często uprzedzone recitalami, można było zobaczyć na licznych prestiżowych wystawach indywidualnych i zbiorowych zarówno w Polsce, jak i za granicą (w tym m.in. w Belgii, Holandii czy Anglii). Zmarła 3 kwietnia 1999 roku w Warszawie.

Herstoria Danuty Kwapiszewskiej jest opowieścią nie tylko o kreatywności i pasji, ale również o przewycięzaniu trudności poprzez znajdowanie nowych ścieżek samorealizacji. Wszechstronność artystyczna, wytrwałość i determinacja Danuty świadczą o tym, jak uparcie i konsekwentnie dążyła do odniesienia sukcesu w świecie sztuki, w którym niepełnosprawność była traktowana jako ograniczenie. Równie istotne było jej nieszablonowe myślenie, które skłoniło ją do eksperymentowania z nowymi formami artystycznymi, czego efektem były m.in. recitale chopinowskie zatytułowane *Taniec Jednością Miejsca*, łączące sztukę mimiczną z baletem.

Czytała: Kalina Sendułka